

още и на мъжете въ полскитѣ имѣ, на жетва, плевидба, вършенѣе, копанѣе лозе и въ градини, бранѣе гроздѣе, мисирѣ, бобѣ, ленѣ, конопѣ и пр.

Когато се случи жената да бѣде отъ богатъ родѣ, а още повече, ако е притѣжателка на нѣкое недвижимо имущество или пари, донесени отъ татка ѣ, а мъжѣтѣ да е по-сиромашѣ, то, отъ само себе се разбира, че послѣдний ще бѣде твърдѣ снисходителенъ къмъ нея и даже униженъ въ нѣкои случаи, толко повече, ако жената е нѣкоя строптива, каприциозна и строга. Въ такъвъ случай мъжѣтѣ е принуденъ да пази страдателно положение, като има прѣдъ видѣ народната поговорка:

Стани ти, да седнямъ азъ;
Мълчи ти, да сборвамъ азъ. --
По'ели, добрѣ си дошолѣ!

която показва явно, че който мъжъ се ожени за жена съ кѣща, той въ дадени случаи, трѣбва да стане отъ мѣстото си, за да сѣдне жена му; който се ожени за богатата съ пари, той принуденъ да мълчи прѣдъ жена си и да говори тя; а който пъкъ желае да му каже жената: „повели, мъжу, добрѣ си ми дошлѣ,“ той трѣбва да се жени за жена сиромашка.

За женитѣ отъ първитѣ двѣ категории има и пѣсни, както и пословици. Ето една:

Паритѣ въ долапѣ-отѣ,
Харото на кѣтѣ-отѣ.

Ако ли жената, макаръ и богата, е дѣйствително благородна, честна, умна и кротка, то тя като не счита за голѣмо нѣщо богатството си прѣдъ взаимната любовъ и сладкий животъ на съпружеството, не възприема да се гордѣе и да се възнася по-горѣ отъ мъжа си, а да унижава него, макаръ и да е той сиромашѣ, а отдава му приличната почестъ. При мѣри сми видѣли и отъ двѣтѣ категории.

Колкото за употрѣблението на женени пари и да ли може да се располага съ тѣхъ мъжѣтѣ, то не зависи отъ никакво негово право, а само отъ настроението и волята на жената, освѣнъ когато донесенитѣ пари, дадени сѣ нему, сръщуватъ нѣкой сакатлъкъ на жената, безъ които не би я взелъ никой. Видѣли сми мъже да се обогатяватъ върху основата на женини пари; а видѣли сми и такива, които, макаръ и да